

NOU CURS

NOUS HORIZONS

El curs 2005-2006 ens ha de poder servir per a deixar de costat la “solidaritat virtual” i recuperar la “solidaritat real”

El passat diumenge 17 de juliol vam tenir una jornada de convivència molt agradable entre els membres actius de “Clam per la Dignitat” a la nostra seu de Sant Just Desvern (Barcelona). Vam poder compartir piscina, converses, taula i sobretaula. En la sobretaula, i tal com estava previst, vam fer una reunió de caràcter informal, però rica de contingut. Entre els 20 membres reunits (uns quants van excusar la seva absència) vam fer una revisió del curs 2004-2005 i vam projectar els nostres objectius per al nou curs, ja començat, el 2005-2006.

La revisió es va centrar principalment en el projecte “MaS” (Madombidzha Special School) i la nostra relació amb la contrapart a Makhado en particular i amb els nostres amics de Sud-àfrica en general. Pràcticament tots vam coincidir que esperàvem haver fet més aquest curs passat respecte al projecte; algun de nosaltres va fer servir la paraula “desencantament” per a descriure l'experiència posterior al camp de treball que vam portar a terme entre juny i agost de 2004 a Makhado i la no celebració del camp de treball previst per a l'estiu de 2005. Raons segur que hi haurà moltes per a constatar aquest desencantament: la falta de compromís per la nostra banda, la dificultat de treballar coordinadament amb la contrapart, l'ambició del projecte i la falta de temps i mitjans per a portar-lo a terme, etc. Sigui com sigui vam decidir que si bé el projecte “MaS” -dels sis edificis previstos per a la construcció només dos s'han construït faltant

editorial

alguns acabats en els mateixos, però que ja són operatius- ho deixàvem en un segon pla (tant de bo puguem aconseguir diners per a acabar els dos edificis en qüestió!), la nostra relació amb els nostres amics sud-africans continua endavant, especialment a través del butlletí i de la possibilitat de donar alguna beca d'estudi. També estem disposats a treballar conjuntament els murals de la capella de Rathidili i a fer els plànols de l'església de Madombidzha si així se'ns indica No descartem organitzar un camp de treball per a l'estiu de 2006.

En qualsevol cas tots vam coincidir en el fet que per a tenir vida a l'ONG no podem centrar-nos només en un projecte, a més allunyat en la distància uns quants milers de quilòmetres. Així doncs hem decidit que el curs 2005-2006 ens ha de poder servir per a deixar de costat la “solidaritat virtual” i recuperar la “solidaritat real” a través de la nostra humil participació en projectes socials, culturals o religiosos que es portin a terme en el nostre entorn immediat. No es tracta d'un fer sense més, sinó d'un fer compartint. En la reunió vam destacar que si volem ser coherents amb la inspiració cristiana de la nostra ONG, tant la unitat com l'amistat dels membres de “Clam per la Dignitat” deurien ser trets que ens identifiquessin com grup. També vam proposar buscar espais per a la formació, la sensibilització i la convivència dels membres de “Clam per la Dignitat”.

Com ONG no descartem participar en projectes de desenvolupament en altres llocs del món (Colòmbia o Perú, per exemple), però perquè això es porti a terme, cal anar a poc a poc i amb bona lletra. Déu dirà.

El Consell

PERFORAR LA BANALITAT

No hi ha cap esfera de la vida social que romanguí aliena al colonialisme del banal, ni tan sols l'esfera intel·lectual

Alguns analistes de la cultura occidental coincideixen a caracteritzar la nostra societat com banal, com un món presidit per la banalitat. La tesi sembla donar en el clau, perquè, al nostre judici, el banal no només està omnipresent en l'àmbit audiovisual, sinó també en l'àmbit educatiu, cultural, religiós i polític. En sentit estricte, no hi ha cap esfera de la vida social que romanguí aliena al colonialisme del banal, ni tan sols l'esfera intel·lectual. També l'intel·lectual ha de fer les seves picades d'ullet al banal per a poder sobreviure i no perdre el contacte amb la realitat.

No resulta fàcil caracteritzar en què consisteix el banal, però, d'entrada, es pot definir com el que s'oposa a la serietat, a la gravetat. El banal s'identifica amb el divertit, amb el superficial. Fa l'efecte que un producte que es presenti socialment amb l'etiqueta de la serietat té poc mercat, mentre que quan un producte es presenta dintre dels marges de la banalitat, del divertit, de l'enginyós, té àmplia recepció. Un alumne em deia l'altre dia que l'existencialisme és molt avorrit perquè els seus nuclis temàtics són molt greus i seriosos: l'angoixa, el sentit, l'existència, la mort, la situació límit, el drama de la llibertat, tot això li resultava insuportablement xafogós. El citat alumne em suggeria que els filòsofs no connecten amb el món, perquè l'hi prenen massa de debò i cal prendre-se'l més a la lleugera. El seriós no ven.

L'imperialisme del banal no només val per als productes de fi dels quals és divertir, entretenir o simplement alliberar al consumidor dels seus pesars, sinó també de productes polítics, educatius i religiosos. Això explica perquè la banalitat també s'imposa en l'àmbit polític i, de fet, el polític que aspira a tenir un determinat horitzó de recepció ha de fer constants concessions al banal, però també ha de fer-lo el creador cultural i fins i tot el referent religiós. Fa l'efecte, doncs, que la serietat no ven, que no està de moda, que allò greu ens horroritza i que desitgem el consum de productes més lleugers o, per a dir-lo amb el llenguatge actual, més light.

Sovint, en l'àmbit "sagrat" del saber, la universitat, es judica positivament la tasca d'un professor perquè, simplement, és divertit, fa riure als seus alumnes, explica anècdotes curioses i entreté als futurs capdavanters socials. En un context d'aquesta naturalesa, Edmund Husserl o Martin Heidegger passarien completament desapercebuts, perquè la duresa del pensar i la sobrietat en l'exposició eren algunes de les seves característiques més cridaneres quan desenvolupaven el paper de Herr Professor. La broma, l'exabrupte, la boutade més o menys oportunista ven i és desitjada com aigua de maig.

pensaments

En els mitjans de comunicació audiovisual es multipliquen un tipus de figures el rol de les quals consisteix, fonamentalment, a distreure, a entretenir, a combatre la caiguda en el tedi, en l'avorritment. Alguns d'ells es converteixen en arquetips socials i se'ls convida a presentar llibres o a inaugurar llibreries. Actuen com ganxos socials i la seva presència garanteix èxit segur. Si un d'aquests subjectes és convidat a la universitat, el paranimf desborda d'alumnes i curiosos. Si convidéssim, en canvi, a Plató o a Arthur Schopenhauer, deuríem obligar als alumnes per a què acudissin. En l'àmbit llibresc, es multipliquen productes literaris, filosòfics, psicològics la fi dels quals és el cultiu de la banalitat, de l'estupidesa. Èxits editorials freturosos de valor literari que mai adquiriran la categoria de clàssics, però que venen... i, mentrestant, els clàssics agonitzen unes prestatgeries més amunt.

Societat banal, societat fastiguejada que necessita bufons virtuals per a evadir-se, per a oblidar-se de la lluita quotidiana. Aquestes figures juguen, en el fons, un paper terapèutic, catàrtic, doncs ens alliberen de l'àrdua tasca de pensar, de reflexionar sobre com vivim i què esperem. Va encertar Bourdieu quan va dir que estem instal·lats ja en l'era del post-pensament.

Tampoc els periòdics qualificats de seriosos no escapen al colonialisme de la banalitat i han de fer concessions a la galeria. Han d'omplir pàgines amb les desventures amoroses del famós de torn, perquè el lector necessita viure vides alienes. Les declaracions d'un subjecte completament irrellevant des del punt de vista cultural, social o polític, però que, per estranyes raons, és molt requerit, ocupen un espai de paper caríssim. Dóna pena veure com determinats polítics han de jugar al joc de la banalitat i fer unes ganyotes i cabrioles infantils que no els incomoden, però que deuen fer per a mantenir els nivells de popularitat a què aspiren.

El seriós es ridiculitza, es despatxa amb una broma. El greu s'oculta després de les cortines de la banalitat. No queda bé posar-se molt greu en una discussió, tampoc és necessari argumentar amb passió, sembla una mica vell això de defensar conviccions, idees, creences o opcions espirituals. Tot entra en el format del joc, del show, del passatemps.

I, no obstant això, l'imperi de la banalitat no és invulnerable. Quan vivim determinades experiències en pròpia carn, se'ns obren els ulls i veiem amb una estranya claredat allò que habitualment havíem ocultat. No hi ha lloc per a la banalitat a les sales d'urgències, als passadissos de les presons, als centres psiquiàtrics o als tanatoris. En determinats llocs, es perfora la banalitat i irromp el seriós, la dimensió ignorada de la vida que és molt més real que l'altra, però que ens entossudim a ocultar-la.

Francesc Torralba Roselló
(publicat en ForumLibertas el 28/10/04; amb permís de l'autor)

XX JORNADA MUNDIAL DE LA JOVENTUT

No és incompatible; es pot ser jove i modern i seguir a Crist!

El passat mes d'agost va tenir lloc a Colònia (Alemanya) la XX Jornada Mundial de la Joventut. Una trobada del Sant Pare amb els joves, que té lloc cada dos o tres anys en alguna ciutat del món i que va iniciar al 1986, a la plaça de San Pere de Roma, el recentment mort, Juan Pau II.

L'objectiu principal d'aquestes jornades és el de fonamentar les nostres vides en Crist i a més es persegueix una experiència d'unió dels joves amb el Papa i l'Església, el sentir-se part activa i imprescindible d'ella; una unió o un sentiment de fraternitat amb la resta de joves del món; una interpel·lació directa i profunda al cor de cadascun dels assistents...

En cada ocasió el Papa escull un tema sobre el qual se centrarà la jornada i sobre el qual es treballarà, per a assolir tots aquests objectius.

Aquest passat agost, el lema era: "Hem vingut a adorar-lo", partíem cap a Colònia un grup de cinc persones. La majoria, havíem assistit en ocasions anteriors a aquestes trobades i d'elles havíem tornat a casa molt, molt contents.

Una vegada allí, acollits i allotjats a casa d'un amic, ens decidim a fer una passejada per la ciutat, que ja estava envaïda per milers de joves pelegrins. En els carrers de Colònia tot eren motxilles, autocars, banderes de totes parts del món, gent cantant, gent resant... I és que les Jornades duren una setmana sencera, de dilluns a diumenge, on van tenir lloc diferents trobades, xerrades... per a treballar el tema central (com explicàvem més amunt) i és el cap de setmana, quan acudeix el Papa per a la trobada amb els joves. A això bàsicament és a on nosaltres arribàrem, així que a l'endemà, una vegada preparades les nostres motxilles amb l'indispensable però el necessari per a passar una nit a la intempèrie, ens dirigim cap a Marienfeld ("Camp de María"), una esplanada enorme on estava situat l'escenari per a la trobada, a la qual ens va costar arribar diverses hores entre metros, trens, autobusos i caminates. L'organització havia dividit l'espai per zones i cadascun, segons la nostra credencial, teníem assignat un lloc que, certament, no va ser respectat per tots perquè, a més de que el nombre d'assistents va superar, amb escreix, al nombre de participants esperats (d'uns 80.000 que creien a uns 800.000 que vam anar!!!), a tots ens agrada veure les coses des del més proper possible. Així va ser, ens vam fer un foradet, que finalment ens

experiències

va permetre dormir estirades, entre dos grups de joves alemanys i enfront d'una gegant pantalla que ens va permetre seguir més de prop tot l'acte.

L'arribada del Papa Benet XVI, que era també especial doncs era la seva primera trobada internacional amb nosaltres, els joves, va ser, com amb el Papa Joan Pau II, emocionant. Les banderes van començar a onejar, tots ens vam posar en peu i vam aixecar les mans intentant saludar al Sant Pare. Ell, a la vista molt emocionat també encara que potser una mica més tímid, ens va respondre somrient i amb els braços enlaire. En tot moment: entre les actuacions programades i el missatge del Papa i durant la Missa de l'endemà, es van anar succeint aplaudiments, cants, sacsejades de banderes... Es respirava un ambient difícil d'explicar, molt, molt especial. Com definir el trobar-te envoltada de gairebé un milió de joves pletòrics, de tot el món, que s'han desplaçat per una causa -tots la mateixa- que és la de voler tenir a Jesús com exemple i guia de les nostres vides?

Dels seus discursos, tant el del primer dia com el del segon, no vam poder entendre moltes coses a causa de l'idioma però hem tingut ocasió de llegir-los posteriorment, ja traduïts, i no tenen desapropiament: una catequesis contínua de com arribar a estar cada dia més prop de Jesús i és que, tal com es va dir, "no és incompatible; es pot ser jove i modern i seguir a Crist!"

En fi, de Colònia ens vam tornar tal com esperàvem, molt contents! Són moltes anècdotes i moltes experiències concentrades en molt poc temps, que caldrà anar recordant i anar traient d'elles nous propòsits per a materialitzar, dia a dia, l'objectiu principal d'aquestes Jornades Mundials de la Joventut.

Irma Fañanás
Laura Garcia-Faría

comunicacions

- El passat 17 de juliol va tenir lloc a Sant Just Desvern (Barcelona) una trobada de convivència dels membres de "Clam per la Dignitat" molt dinàmica i fecunda (veure editorial).
- El nostre bon amic Pau Vidal, arquitecte i membre de la Companyia de Jesús –jesuïtes- en període de formació, es troba a Libèria des del 5 de juliol, en el centre internacional de refugiats que els jesuïtes gestionen (JRS, Jesuit Refugee Service), i que té quatre punts de presència en el país. La seva estada està prevista per a dos anys. Molt ànim en aquesta nova etapa!
- El passat dissabte passat 30 de juliol va néixer Laura Layola Benet, segon fill de Ceci i Aleix. Laura, benvinguda a aquesta món... i a "Clam per la Dignitat"!
- Javier Julve ha acabat el seu disseny de la base de dades on line de "Clam per la Dignitat". Està previst que a l'octubre presenti el projecte en la facultat d'Informàtica de la Universitat Ramon Llull a Barcelona. Tant a ell com al seu professor, Xavier Canaleta, moltes gràcies!
- El dissabte 16 de juliol els nostres amics Núria Albareda i Guillem Polinyà van contreure matrimoni a Barcelona: moltes felicitats!
- Diego Carrillo i la seva dona Maria Nadeu, amics de "Clam per la Dignitat", parteixen a finals de setembre al Marroc, on romandran en principi dos anys. Maria porta idea de millorar el seu àrab i Diego de col·laborar en el que pugui com a arquitecte.
- Del 15 al 21 d'agost s'ha celebrat a Colònia (Alemanya) la trobada internacional de joves de l'església catòlica que bianualment convoca el Sant Pare. Alguns membres de "Clam per la Dignitat" han assistit a aquesta trobada (veure experiències).
- El 25 d'agost es va reunir el Consell de "Clam per la Dignitat" en Sant Just. Es tornarà a reunir el diumenge 13 de novembre a les 11:00 h a Barcelona.
- La II Assemblea de "Clam per la Dignitat" se celebrarà el diumenge 16 d'octubre a Barcelona (de 17:00 h a 20:00 h, aproximadament). Tots els socis i amics de "Clam per la Dignitat" esteu convocats!
- Es recorda als socis de "Clam per la Dignitat" que durant el mes d'octubre es cobraran les quotes anuals.
- Els nostres amics alemanys Andreas i Annette Simon van recaptar el dissabte 16 de juliol 235 Euros per al projecte MaS-Sudàfrica, que "Claim for Dignity e.V.", també recolza, en el transcurs de la celebració litúrgica que es va portar a terme amb motiu de la festa d'estiu de la comunitat cristiana on viuen a Guggenhausen (Alemanya): moltes gràcies!
- L'Assemblea anual de "Claim for Dignity e.V." se celebrarà el proper 3 d'octubre a Neuenhaus / Aichtal, a casa de la família Schliep.

Edita Clam per la Dignitat

Dipòsit legal: B-21.860-2004

C/ Major 49

08960 Sant Just Desvern

Barcelona

Tel. i fax: (+34) 932 172 112

Registre Assoc. Generalitat:

Núm. 27.209, sec. 1a de Barcelona

NIF: G-63.112.189

C/c: 3025-0004-33-1433212631

clamdignitat@clamdignitat.org

www.clamdignitat.org

claimfordignity@claimfordignity.org

www.claimfordignity.org

Claim for Dignity e.V.

eingetragener gemeinnütziger Verein

Konrad-Adenauer-Str. 50/42

72072 Tübingen

Tel. u. Fax. (+49) 7071 / 94 24 03

Kontonummer 7354948

KSK Esslingen BLZ 61150020

Vereinsregister Nr. 1458

Amtsgericht Tübingen
